

Skapande destruktion

Uppdaterad 03 apr 2007 16:59 | Publicerad 03 apr 2007 15:58

Den mäktiga, mer än två meter breda, sepiafärgade akvarellen heter *Raan Mutta*. Är det världens födelse vi ser, eller apokalyps?

Förmodligen bådadera, i en böljande rörelse mellan tillblivelse och destruktion. Och förmodligen vet inte ens konstnären Erik Jeor riktigt vad som är vad. Det är inte heller hans uppdrag för han tycks låta den fina penseln vandra och uppfinna som den vill, automatiskt och på egen hand. Och destruktion är också skapelse.

Ett myller av distinkta figurationer ur ett slags bestiarium blandas med nebulösa färgsjok som expanderar och rinner över papperet. Det är en världsbild men också en inre bild, släkt med 50-talets informella målare som Fautrier, Wols, Michaux eller Unica Zürn, en samling mer eller mindre extrema särtingar.

I sin bok om barocken och vecket associerar Gilles Deleuze just till den informella konsten och även om Erik Jeor inte arbetar med veckad färgmateria så tillhör han ändå den barocka andan i sina excesser och gränslöshet. Hans tidigare serie *Monster kunde vid första anblicken likna putti som i sitt skära hull och pastellfärger svävar omkring i någon barockkupol.*

Raan Mutta såg jag som ett landskap, men de övriga målningarna – de har namn som *Ruben Flesh* eller *Kimnerly Speck* – utgår snarare från kropp och anatomi, från kroppens inre: inälvor, blodådror, vävnad eller preparat under mikroskopet. Också här tillvarons pendelrörelse mellan form och formlost, struktur och upplösning.

FAKTA

ERIK JEOR | Galleri Knäpper+Baumgarten, Stockholm | Till och med 15/4

Av Peter Cornell
kulturen@expressen.se